

Vyvěšeno dne: 19. 3. 2026

Svěšeno dne: 2. 4. 2026

Jaroslava Riedelová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobkyně: **Vinostrada s.r.o.**, Korunní 4, Praha 2, zastoupena advokátem Mgr. Ing. Ondřejem Dlouhým, Berkova 444/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, Těšnov 17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2025, čj. MZE-28320/2025-18124, sp. zn. MZE-26837/2025, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2025, čj. 62 A 40/2025-104,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Popis věci a průběh předchozího řízení

[1] Žalobkyně (*stěžovatelka*) se dne 24. 2. 2025 obrátila se žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (*informační zákon*), na Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský (*povinný subjekt*). Požádala o poskytnutí informací, jaké množství vína definovaného v § 3 odst. 1 písm. u) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství (*vinařský zákon*), čerstvých vinných hroznů, hroznového moštu, částečně zkvašeného hroznového moštu, částečně zkvašeného hroznového moštu ze zaslých vinných hroznů a zahuštěného hroznového moštu bylo přepraveno z jiného členského státu EU na území ČR v letech 2021-2024. Data požadovala stěžovatelka v elektronické podobě, umožňující filtraci podle PSČ, místa příjmu, identifikátoru provozovny, názvu provozovny, adresy provozovny, data a času nahlášení příjmu do registru vinic vč. identifikátoru hlášení povinného subjektu, data a času ukončení přepravy každého konkrétního příjmu z dat celní správy EMCS, množství, typu a země původu.

[2] Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 10. 3. 2025, čj. UKZUZ 036211/2025, žádost částečně (v rozsahu identifikátorů, názvů a adres provozoven, dat a časů nahlášení příjmu do registru vinic vč. identifikátoru hlášení povinného subjektu a dat a časů ukončení přepravy každého

konkrétního příjmu z dat celní správy EMCS) podle § 11 odst. 3 informačního zákona odmítl. Požadované informace totiž získal od třetích osob v rámci své kontrolní, dozorové, dohledové, resp. obdobné činnosti na základě vinařského zákona, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti. Proto poskytl požadované informace pouze v rozsahu PSČ místa příjmu, množství a druhu předmětných komodit a země původu. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatelky a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, kterou Krajský soud v Brně (*krajský soud*) nyní napadeným rozsudkem zamítl.

2. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] **Stěžovatelka** proti rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a pro jinou vadu řízení před soudem.

[5] Tvrdí, že si krajský soud nevyjasnil rozhodné skutkové otázky (tzn. co bylo a nebylo stěžovatelce poskytnuto a z jakého zdroje) a rozsudek je proto překvapivý. Soud totiž nepostavil najisto, zda „již poskytnutý balík“ informací skutečně odpovídá tomu, co bylo žádostí požadováno. Nerozlišil také, které atributy jsou obsahem hlášení ohlašovatelů a které evidenční stopou/metadaty vzniklými činností povinného subjektu či údaji převzatými z EMCS. Je proto nepřezkoumatelné, z jaké skutkové premisy soud vyšel a proč přesně metadata odmítl. K tomu stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 143/2024-47 (body 12-14) a na nálezný Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3339/20. Požadované atributy jsou vytvářeny informačním systémem veřejné moci a vznikly tedy činností povinného subjektu a nejde proto o informace získané od třetí osoby (§ 11 odst. 3 informačního zákona). Výklad krajského soudu tak vedl k paušálnímu omezení práva na informace.

[6] Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud nezákonně vyložil § 4a informačního zákona jako hmotněprávní výjimku z práva na informace. Nevypořádal se rovněž s tím, že povinný subjekt odmítl poskytnout požadované ukazatele paušálně a nezvažoval např. poskytnutí části údajů nebo jejich anonymizaci. Postupoval tak v rozporu s § 12 informačního zákona, neboť důvod odepření pouze některých údajů nemůže být důvodem odepření poskytnutí celku (nálezný Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3339/20, body 57-58; rozsudky NSS čj. 7 As 64/2013-49, čj. 7 A 3/2002-46 a čj. 3 As 13/2007-75). Krajský soud ani v této části neprovedl přezkum existence legitimních důvodů pro odepření požadovaných informací.

[7] V neprovedení důkazu listinou (žádost o informace) spatřuje stěžovatelka tzv. opomenutý důkaz. Krajský soud totiž dovodil, že informace byly poskytnuty „v rozumné míře“, aniž se však vypořádal se žádostí o informace, a neměl tak podklad pro závěr, co vůbec bylo požadováno. Vycházel-li navíc z dokazování listinami, které nebyly součástí správního spisu, musel by důkaz provést při jednání.

[8] Vnitřní rozpornost spatřuje stěžovatelka v tom, že v bodu 35 rozsudku krajský soud zmiňuje metadata, která povinný subjekt správně odmítl poskytnout, nicméně v bodu 36 konstatuje, že některé informace již poskytl. Krajský soud neodůvodnil legitimní cíl omezení práva na informace ve vztahu ke každému z požadovaných metadat. Nepřezkoumatelné jsou rovněž odkazy (bod 19) na unijní úpravu, což stěžovatelka podrobně vysvětluje. Krajský soud se nevypořádal ani s tím, že část požadovaných metadat pochází od orgánu veřejné moci (GRČ) a nejde o chráněné informace třetí osoby.

[9] Podstatnou okolností je, zda povinný subjekt nezneužil procesní rámec informačního zákona ke znemožnění kontroly vlastní evidenční činnosti. Předmětný registr je totiž registrem

pokračování

veřejné správy vedeným povinným subjektem, a nikoliv podkladovým materiálem vznikajícím v rámci kontrolní či dozorové činnosti.

[10] Stěžovatelka nesouhlasí ani s tvrzením (bod 19 rozsudku), že žádost „na první pohled“ nesměruje k legitimní a racionální kontrole veřejné moci, které je nepřezkoumatelné a pouze odvádí pozornost. Podle judikatury Ústavního soudu ostatně platí, že smyslem základního práva na informace je usnadnit efektivní veřejnou kontrolu výkonu veřejné moci a výjimky z poskytování informací proto musí být vykládány restriktivně a za použití testu proporcionality.

[11] Stěžovatelka shrnuje, že napadený rozsudek neodůvodňuje vztah mezi obsahem žádosti, obsahem správního spisu a závěrem o neposkytnutí metadat. Nelze z něj zjistit, jaký skutkový závěr učinil krajský soud ohledně toho, co bylo a nebylo poskytnuto a z jakého zdroje údaje pocházely. Stěžovatelka žádá, aby Nejvyšší správní soud poskytl výklad § 11 odst. 3 informačního zákona (nad rámec vypořádání jednotlivých námitek), a to zejména ve vztahu k požadavkům směřujícím na evidenční údaje a registrační metadata vedená v informačních systémech veřejné správy, a aby v tomto výkladu výslovně uvedl, že toto zákonné ustanovení není „univerzální“ výlukou sloužící k odmítnutí poskytnutí registračních metadat a evidenční stopy veřejné správy, tj. údajů vedených ze zákona a vypovídajících o vlastní činnosti povinného subjektu. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 s. ř. s. sám rozhodl o žalobě tzv. informačním příkazem.

[12] **Žalovaný** navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou a odkazuje na obsah odůvodnění napadeného rozsudku. Podle něj není pravda, že krajský soud neprovedl důkaz žádostí o informace, neboť výslovně uvedl, že tato žádost je součástí správního spisu, a proto se jí nedokazuje. Soudní přezkum se navíc týkal jen těch položek, které nebyly poskytnuty (identifikátory, názvy, adresy provozoven, data a časy nahlášení a ukončení přepravy). Žalovaný nesouhlasí rovněž s názorem, že vedení registru je pouhou evidencí, a nikoliv kontrolní činností: jakkoliv se totiž jedná o jinou činnost podle § 37 odst. 4 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, je s kontrolní a dozorovou činností spojena natolik, že tvoří její nedílnou součást. Rovněž závěr krajského soudu, že podmínky výluky podle § 11 odst. 3 informačního zákona byly splněny, označil žalovaný za správný. K námitce ohledně metadat žalovaný uvedl, že metadata jsou pouze přídatná data k informacím, které byly odmítnuty, a proto „sdílejí osud informací“ (§ 4a odst. 1 informačního zákona). Metadata mohou navíc identifikovat konkrétní subjekty nebo umožnit jejich identifikaci v kombinaci s jinými údaji, a nejsou proto „neutrální“.

3. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s. Stěžovatelka uplatňuje dva kasační důvody, nicméně argumentačně je propojuje, takže nedává rozumný smysl, aby o nich Nejvyšší správní soud pojednával odděleně.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že mu nepřísluší poskytnout výklad některého zákonného ustanovení tak, jak žádá stěžovatelka: tedy nad rámec vypořádání jednotlivých námitek, aby vymezil výkladovou hranici § 11 odst. 3 informačního zákona pro budoucí praxi správních orgánů (bod 16 kasační stížnosti). Úkolem soudu ve správním soudnictví je totiž poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem stanoveným zákonem (§ 2 s. ř. s.), což konkrétně znamená, že přezkoumává rozhodnutí, jiné zásahy a případně nečinnost správních orgánů. Nepřísluší mu však závazně vykládat právní předpisy nad rámec

rozhodování konkrétních případů. Jinými slovy vyjádřeno, úkolem soudu je spravedlivě a podle práva rozhodnout o podaném návrhu a v případě (zejména) vrcholných soudů mohou mít některá rozhodnutí značný zobecňující potenciál a způsobují precedenční efekt. Je však nepochopením role Nejvyššího správního soudu, požaduje-li stěžovatelka výklad § 11 odst. 3 informačního zákona nad rámec uplatněných námitek. Abstraktní (a samozřejmě nezávazný) výklad právních předpisů poskytuje především právní doktrína a v českém právním řádu v současnosti neexistuje žádný orgán či instituce, která by byla k podobnému závaznému výkladu zmocněna. Této „žádosti“ stěžovatelky proto soud nemůže vyhovět, protože se na něj - stejně jako na každý jiný státní orgán – vztahuje jeden ze základních principů právního státu, podle kterého může svou pravomoc uplatňovat jen *v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon* (čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod - *Listina*). Protože zákon zdejšímu výslovně takovouto výkladovou pravomoc neuložil, není oprávněn ji vykonávat.

[15] Stěžovatelka spatřuje jinou vadu řízení před soudem v tom, že napadený rozsudek je překvapivý, vnitřně rozporný a krajský soud se dopustil opomenutí důkazu. Touto námitkou se Nejvyšší správní soud zabýval přednostně, protože z povahy věci lze hodnotit zákonnost napadeného rozsudku pouze tehdy, je-li přezkoumatelný, argumentačně konzistentní a nedopustil-li se krajský soud zásadních procesních pochybení, která by svědčila o porušení některého z atributů práva na spravedlivý proces. Obecně totiž platí, že jen při respektování všech podstatných procesních pravidel a práv účastníků řízení lze vydat spravedlivé rozhodnutí. Zjistil-li by proto v tomto směru zdejší soud zásadní pochybení, přistoupil by ke zrušení napadeného rozsudku bez jeho věcného přezkumu, aby tím otevřel procesní prostor krajskému soudu k vydání rozhodnutí nového, již nezátíženého zjištěnými procesními vadami.

[16] Stěžovatelka především tvrdí, že krajský soud neprovedl důkaz žádostí o informace, což se projevilo mimo jiné tím, že nebylo postaveno najisto, co vlastně bylo požadováno a v jakém rozsahu povinný subjekt stěžovatelce vyhověl.

[17] V tomto směru se však stěžovatelka mylí. Jak se totiž podává z obsahu správního i soudního spisu, žádost o informace je jejich součástí. Krajský soud byl tedy s touto žádostí seznámen, stejně jako účastníci řízení, a stěžovatelka souhlasila s rozhodnutím soudu bez jednání (č. l. 91). Nedávalo by ostatně ani žádný rozumný smysl, souhlasila-li by stěžovatelka s rozhodnutím bez nařízení jednání a současně trvala na provedení tohoto důkazu – což lze ovšem právě pouze při jednání. Tato námitka proto není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud dále (ve shodě s krajským soudem) uvádí, že předmětem rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace jsou pouze ty informace, jejichž poskytnutí povinný subjekt odmítl (tzn. informace v rozsahu identifikátorů, názvů a adres provozoven, dat a časů nahlášení příjmu do registru vinic vč. identifikátoru hlášení povinného subjektu a dat a časů ukončení přepravy každého konkrétního příjmu z dat celní správy EMCS). Úkolem správních soudů je pak přezkoumat, zda toto odmítnutí bylo provedeno v souladu se zákonnou úpravou.

[19] V nyní posuzované věci byla žádost stěžovatelky částečně odmítnuta s odkazem na § 11 odst. 3 informačního zákona. Podle tohoto ustanovení platí, že *informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.*

[20] Spornou otázkou bylo, zda „odmítnuté informace“ svojí povahou spadají mezi *informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti*, anebo se jedná o informace, které vznikly *činností povinného subjektu*. Jak k tomu správně konstatoval krajský soud, pro odmítnutí poskytnutí informací musí být splněny kumulativně tři podmínky: 1) musí jít o informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby, 2) stalo se tak při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě

pokračování

zvláštního právního předpisu a 3) vztahuje se na ně povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím.

[21] Z obsahu rozhodnutí povinného subjektu se podává, že informace, které odmítl poskytnout, spravuje v rámci registru vinic dle § 28 vinařského zákona a čl. 31-34 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/273, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013, pokud jde o systém povolení pro výsadbu révy, registr vinic, průvodní doklady a certifikaci, evidenční knihu vstupů a výstupů, povinná prohlášení, oznámení a zveřejňování oznamovaných informací ze dne 11. prosince 2017 (*nařízení*). Dle čl. 51 nařízení se požadované informace nezveřejňují. Dle čl. 42 nařízení je registr mimo jiné jedním z informačních systémů zavedených pro *kontrolu* pohybu vinařských výrobků. Požadované údaje získal povinný subjekt od třetích osob při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové či obdobné činnosti prováděné v jeho zákonné působnosti na základě zvláštního právního předpisu – vinařského zákona, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti. Dodal, že dle stěžovatelkou tvrzeného účelu podání žádosti je zřejmé, že nesměruje k legitimní a racionální kontrole veřejné moci, ale k získání informací o podnikatelské činnosti jiných subjektů na trhu. Tyto osoby jsou chráněny právě ustanovením § 11 odst. 3 informačního zákona a § 28 vinařského zákona. Žalovaný v následném rozhodnutí uvedl, že informace získal povinný subjekt na základě informační povinnosti třetích osob dle § 14a vinařského zákona, což znamená, že jde o informace získané při dozorové a dohledové činnosti povinného subjektu. Mlčenlivost, respektive *jiný postup* chránící informace před zveřejněním nebo zneužitím, pak vyplývá z § 28 odst. 2 vinařského zákona. Poskytnutí informací na žádost by bylo v rozporu se smyslem citovaných ustanovení. Podle názoru žalovaného bylo z charakteru požadovaných údajů zřejmé, že jejich souhrnné poskytnutí by bylo zveřejněním informací o podnikatelské činnosti třetích osob, které právo neumožňuje.

[22] Tento právní názor považuje Nejvyšší správní soud za zcela logický a odpovídající reprodukováné právní úpravě. Ústavním základem práva na informace je totiž čl. 17 odst. 5 Listiny, podle kterého *státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon*. Informační zákon, který provádí toto základní právo, proto upravuje podmínky poskytování informací ***o činnosti povinných subjektů***, kterými jsou orgány veřejné moci. Jinými slovy vyjádřeno, smyslem tohoto základního práva a informačního zákona není a nemá být poskytování informací o jiných subjektech, kterými jsou jednotlivci nebo právnické osoby. Právo na informace proto nesmí být zneužíváno k jiným účelům, než stanovil ústavodárce. Lze proto plně přisvědčit právnímu názoru, že žádost o informace má sloužit výhradně ke kontrole činnosti veřejné moci, a nikoliv k získávání informací o podnikatelské činnosti jiných subjektů. Rozhodnutí, kterým povinný subjekt odmítl poskytnout některé požadované údaje, přičemž již z jejich označení je zřejmé, že se nejednalo o informace o činnosti povinného, nýbrž o konkrétní informace o činnosti jiných podnikatelských subjektů (v rozsahu identifikátorů, názvů a adres provozoven, dat a časů nahlášení příjmu do registru vinic vč. identifikátoru hlášení povinného subjektu a dat a časů ukončení přepravy každého konkrétního příjmu z dat celní správy EMCS), bylo proto učiněno zcela v intencích § 11 odst. 3 informačního zákona a zejména čl. 17 odst. 5 Listiny.

[23] Podle § 28 odst. 2 vinařského zákona totiž platí, že registr vinic není veřejně přístupný (s výjimkou seznamu provozoven výrobců vína nebo příjemců nebaleného vína, v nichž je sudové víno prodáváno spotřebiteli). Není proto pravda, že povinný subjekt zneužil procesní rámec informačního zákona ke znemožnění kontroly vlastní evidenční činnosti, neboť jde o jím vedený registr veřejné správy. Jakkoliv totiž skutečně platí, že povinný subjekt tento registr vede, jedná se o registr ze zákona neveřejný. Jak k tomu příhodně uvedl krajský soud, účelem § 11 odst. 3 informačního zákona je ochrana práv a oprávněných zájmů (soukromých) třetích osob, které jsou vrchnostensky *donuceny* poskytnout správním orgánům informace, jejichž zveřejnění by mohlo narušit hospodářskou soutěž nebo jinak zasáhnout do práv těchto třetích osob. Informace o tom,

kdy a který konkrétní subjekt přijal zásilku vína a v jakém množství, je možné označit v obecném smyslu za důvěrnou. Takové informace lze využít ke splnění účelu kontroly, avšak jejich zveřejnění či další šíření již není žádoucí. Takto získané informace mohou následně sloužit mimo jiné ke kontrolní činnosti vykonávané Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí a již z tohoto důvodu vedení registru odpovídá kontrolní činnosti v širším slova smyslu. Dle § 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, totiž kontrolní orgán při kontrole zjišťuje, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů. Dle § 3 zákona o kontrole pak kontrolní orgán může provádět před zahájením kontroly úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu. To odpovídá i jednomu z důvodů vedení registru – sběru dat od příjemců vína mimo jiné i pro budoucí kontrolní činnost.

[24] Tento závěr podepřel krajský soud zcela příhodně rovněž odkazem na nařízení Komise (ES) č. 555/2008 ze dne 27. 6. 2008, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008 o společné organizaci trhu s vínem, pokud jde o programy podpory, obchod se třetími zeměmi, produkční potenciál a kontroly v odvětví vína. Z něj například vyplývá (čl. 81 odst. 2 a 3), že shromažďování informací v registru vinic do jisté míry *nabrazuje kontrolní činnost* na místě. Podle preambule nařízení Komise (ES) č. 436/2009 ze dne 26. 5. 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o registr vinic, povinná prohlášení a shromažďování údajů pro sledování trhu, průvodní doklady pro přepravu vinařských produktů a evidenční knihy vedené v odvětví vína, je hlavním účelem registru vinic *sledování a kontrola* produkčního potenciálu.

[25] Stěžovatelka dále tvrdí, že krajský soud vyložil § 4a informačního zákona nezákonně jako hmotněprávní výjimku z práva na informace. Také v tomto ohledu se však mylí.

[26] Podle § 4a informačního zákona platí, že *je-li informace poskytována na základě žádosti, poskytuje se za podmínky, které jsou objektivní, přiměřené, nediskriminační, nevýhradní a neomezuji způsob ani účel následného využití poskytovaných informací (dále jen "standardní podmínky užití") a ve formátech a jazycích podle obsahu žádosti o poskytnutí informace, včetně k ní se vztahujících metadat, pokud tento zákon nestanoví jinak. Povinný subjekt není povinen měnit formát nebo jazyk informace ani vytvářet k informaci metadata, pokud by taková změna nebo vytvoření metadat byly pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží; v tomto případě vyhoví povinný subjekt žádosti tím, že poskytne informaci ve formátu nebo jazyce, ve kterých byla vytvořena. Pokud je požadovaná informace součástí většího celku a její vynětí by bylo pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží, poskytne povinný subjekt takový celek v souladu s tímto zákonem. Pokud je to možné s přihlédnutím k povaze podané žádosti a způsobu zájmu požadované informace, poskytne povinný subjekt informaci v elektronické podobě.*

[27] Jak se podává z právě citovaného ustanovení, obsahuje především formu poskytování informací. Krajský soud k tomu uvedl, že metadata poskytuje povinný subjekt jen k informacím, které na základě žádosti poskytne, a tato metadata tudíž sdílejí osud informací, ke kterým se vážou. Jakkoliv sice skutečně platí, že řada identifikačních údajů obchodních společností je veřejně přístupná, jde v daném případě o to, že k odmítnutí zpřístupnění požadovaných metadat došlo z toho důvodu, že mohou v kombinaci s jinými údaji identifikovat jednotlivé podnikatelské subjekty a jejich obchodní aktivity a právě proto musí být v zájmu hospodářské soutěže chráněna. Krajský soud proto z § 4a informačního zákona nedovodil další hmotněprávní výjimku z práva na informace, nýbrž zcela správně toto ustanovení zasadil do celkové logiky informačního zákona. O tom, že nedošlo k paušálnímu odmítnutí požadovaných informací, jak tvrdí stěžovatelka, a že naopak bylo pečlivě zvažováno, které informace jí budou poskytnuty, ostatně svědčí právě okolnost, že povinný subjekt jí odmítl poskytnout pouze některé a jasně vymezené údaje.

[28] Stěžovatelka spatřuje vnitřní rozpor také v tom, že krajský soud na straně jedné odůvodňuje, proč nemohla být stěžovatelce k její žádosti poskytnuta některá metadata (bod 35 napadeného rozsudku), přičemž však na jiném místě (bod 36) uvádí, že některé informace již poskytnuty byly. Tato námitka však podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nesvědčí o vnitřní rozpornosti napadeného rozsudku, nýbrž daleko více o nekonzistentnosti argumentace

pokračování

stěžovatelky. Nelze totiž současně tvrdit, že se povinný subjekt dopustil paušálního omezení práva na informace, a současně mu vytýkat, že některá metadata poskytnuta byla (konkrétně PSČ místa příjmu, množství, druh komodit a země původu) a neposkytnuta byla pouze data jiná (identifikátory provozoven, jejich názvy, adresy, data časy nahlášení příjmu do registru vinic včetně identifikátorů hlášení příjemců nebaleného vína a data a časy ukončení konkrétní přepravy každého konkrétního příjmu podle dat celní správy EMCS). Je tedy zcela zřejmé, že povinný subjekt postupoval zcela opačně, než tvrdí stěžovatelka, když se snažil o poskytnutí těch metadat, která nemohla ohrozit podnikatelské aktivity dotčených subjektů. Krajský soud proto zdůraznil, že nedošlo k odmítnutí žádosti stěžovatelky v těch částech, kde se dožadovala anonymního balíku dat za účelem ověření, zda je registr vinic veden v souladu se zákonem. Rovněž tento závěr shledává zdejší soud zcela korektním.

[29] Stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 143/2024-47, z něhož však pouze vyplývá, že *povinný subjekt je vázán formulací srozumitelné žádosti o informace a není povinen poskytovat výslovně nepožadované informace. Není-li z žádosti zřejmé, jaká informace je požadována, povinný subjekt vyzve žadatele, aby žádost upřesnil. Povinný subjekt ji musí formulovat tak, aby žadateli umožnil odstranit nedostatek bránící poskytnutí požadované informace.* Stěžovatelka se dále odvolává na nález Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20, podle kterého *nelze po laické veřejnosti, tzn. žadatelích o informace spravedlivě požadovat, aby předjímalí, zda se povinné subjekty dokážou s jejich požadavky vypořádat či nikoliv, proces poskytování informací průběžně monitorovali a pouze na základě vlastní úvahy do něj aktivně zasahovali případnou modifikací svých žádostí. Povinný subjekt má být profesionálem znalým práva, který má žadatele procesem poskytování informací provést tak, aby jim bylo v maximální míře vyhověno; je nepřijatelné, aby odpovědnost za zdárné vyřízení žádosti přesouvaly povinné subjekty na žadatele a vytýkaly jim nedostatek aktivity tam, kde má být aktivní právě správní orgán. Lapidárně vyjádřeno: povinný subjekt má hledat způsoby maximálního vyhovění podané žádosti, a nikoliv důvody, jak jejímu vyhovění zabránit.*

[30] Nejvyšší správní soud se však nedomnívá, že by byl postup povinného v nyní posuzované věci v rozporu s právě uvedeným právním názorem obou těchto soudů. Jak se totiž podává ze shora uvedeného, povinný subjekt stěžovatelce řadu informací poskytl a odmítl jí zpřístupnit ty informace, jež získal od třetích osob v rámci plnění svých úkolů. To je samozřejmě skutkově zcela odlišná situace od případů, které rozhodovaly soudy v právě odkazovaných případech. V případě řešeném zdejším soudem pod čj. 1 As 143/2024-47 totiž povinný subjekt opomenul tehdejší stěžovatelku poučit o tom, že server S-RADAR je virtuální, a nikoli fyzický, a následně žádost částečně odmítl právě s odkazem na to, že virtuální server nemá technické součásti, protože fyzicky neexistuje. Věc rozhodovaná Ústavním soudem byla specifická zase tím, že povinný subjekt po žadateli požadoval předchozí úhradu ve výši 25 827 649 Kč za vyhledání požadovaných informací, což Ústavní soud shledal s ohledem na konkrétní okolnosti případu zcela nepřiměřeným. Nic takového se ovšem v nyní posuzované věci nestalo. V tomto případě totiž problém nespočíval v tom, zda příslušná metadata povinný subjekt měl k dispozici (proto také po stěžovatelce nežádal úhradu za jejich vyhledání a zpracování), nýbrž k odmítnutí některých metadat došlo z toho důvodu, že se jednalo o výsledky jeho kontrolní činnosti (nazíráno v širším kontextu).

[31] Obdobné lze uvést k rozsudkům Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 64/2013-49, čj. 7 A 3/2002-46 a čj. 3 As 13/2007-75. *Ratio decidendi* těchto rozsudků totiž spočívalo v tom, že případný důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených na požadované listině nemůže být důvodem k odepření poskytnutí kopie celé této listiny (např. rozhodnutí o přestupku), ale pouze důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje (anonymizace).

[32] V nyní posuzované věci je nicméně zřejmé, že šlo o kvalitativně odlišnou situaci. Jakkoliv totiž platí, že důvodem neposkytnutí požadované informace nemůže být pouze okolnost, že tyto informace je nutno z důvodu ochrany osobních údajů anonymizovat (typicky např. rozhodnutí soudů), je jiná situace dána tehdy, mohou-li požadované (a nevydané) informace společně s informacemi veřejně přístupnými vést ke zneužití těchto informací, neboť se jedná o citlivé

informace vztahující se např. k činnosti jiných podnikatelských subjektů a jsou proto chráněny obchodním tajemstvím. Ani tato námitka proto není důvodná.

4. Závěr a náklady řízení

[33] Z uvedených důvodů NSS kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti NSS rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2026

L. S.

Vojtěch Šimíček v. r.
předseda senátu